

Recensie: Girl from the north country ★★★★1/2****1/2

Gielgud Theatre Londen
dinsdag 7 januari 2020

foto © Cylla Von Tiedemann

Recensie:

Een van de beste tijdelijke musicalgezelschappen die op dit moment aan het werk te zien is, in Londen, is de hoofdcast en het ensemble van Girl from the north country. Twee jaar geleden zag deze musical van Conor McPherson het levenslicht. De productie speelde in the Old Vic, transfereerde met nagenoeg dezelfde cast naar het Noël Coward Theatre en nu is het Gielgud Theatre aan de beurt waar we een nieuwe cast aan het werk zien voor een beperkte run van slechts acht weken. Wie de productie wil zien, moet zich dus reppen. Op 1 februari 2020 is het namelijk gedaan. 6 dagen later gaan op Broadway de eerste previews door in het Belasco Theatre met een Amerikaanse cast. Wat deze productie fenomenaal maakt, is de prachtige meerstemmige samenzang tussen ensemble (die vaak in close harmony zingen achter een vintage microfoon) en de castleden. Op die manier krijgen we juweeltjes van arrangementen te horen, die lekker warm klinken en soms ook de minimal kaart trekken met viool (Charlie Brown), contrabas (Don Richardson), piano (Tarek Merchant), akoestische gitaar (Pete Callard) en mondharmonica (Steffan Harri).

Met erg veel gevoel horen we een over de ganse lijn innemende Gloria Obianyo als Marianne 'Tight Connection To My Heart (Has Anyone Seen My Love?)' zingen. Marianne is zwanger. Maar ze weet niet van wie. Shaq Taylor schittert van zijn kant dan weer als Joe Scott, een bokser waar Marianne verliefd op wordt en uiteindelijk ook zal meegaan, samen met Finbar Lynch als dominee Marlowe samen met de rest van het ensemble in een subliem 'Slow Train Coming / License to Kill' waarin we net als in alle andere songs van Bob Dylan stemtimbres horen die perfect met elkaar blenden.

Colin Bates en Gemma Sutton bezingen als Gene Laine en Katherine Draper het einde van hun relatie in een uitgepuurd 'I want you' dat beiden a capella neerleggen op het einde van het lied wanneer Katherine voor een ander kiest, een man die haar een stabielere relatie kan bieden met een betere toekomst in het verschieft. Gene zit aan de drank, wil schrijver worden, maar zijn moeder Elizabeth (Katie Brayben) lijdt aan dementie en zijn vader Nick (Donald Sage Mackay) kan de rekeningen niet meer betalen van het pension dat ze uitbat. We zijn dan ook in 1934 aanbeland, de Grote Depressie. De tijd dat veel mannen werkloos werden, niet zelden zelfmoord pleegden en hun relatie op de klippen zagen lopen.

Het is in die donkere en sombere context dat we de gemeenschap toch pogingen zien ondernemen om te overleven in Girl from the north country. We zien dus hoe "soms tegen beter weten in" veerkracht getoond wordt en dat de lastige periode de personages niet weerhoudt om optimistisch te zijn (hoewel Nick de neiging lijkt te hebben wel erg donkere gedachten te hebben die zelfs een potentieel familiedrama suggereren) en wat humor aan de dag te leggen. Zo horen we Elisabeth het over het Weense worstje van haar man hebben (lees: hij heeft een kleine penis), vindt ze zijn idee om Marianne te laten huwen met de veel oudere lokale schoenmaker Mr. Perry (Sidney Kean) geen goed idee: 'Zoek iemand van je eigen leeftijd, oude geit!', en Marianne horen we de mislukte bokser Joe, waar ze later een relatie mee aanknoopt zijn sport afkeuren waarbij ze gebruik maakt van de bijbel, verwijzend naar Leviticus. Niet veel later noteren we haar toegeven: 'Je kan zeggen dat alles in Leviticus staat', m.a.w. daarmee relativeert ze haar argument dat er geen is. En wanneer de weduwe Mrs. Neilsen stelt dat Nick naar haar kamer moet

komen om naar haar raam te kijken, weet je dat dit een seksuele toespeling is. De demente Elizabeth zal nog behoorlijk helder en scherp reageren bij momenten zoals in: 'Er is iets mis met die jongen' wanneer ze verwijst naar hun gast Elias Burke.

In het tweede bedrijf van *Girl from the north country* tekenen we het sterkste arrangement van de ganse voorstelling op waar Simon Hale voor tekende. De arrangementen van alle Bob Dylan-songs zijn trouwens exquis, maar deze steekt er wat ons betreft nog net een beetje bovenuit: de minimal approach van 'Idiot Wind', begeleid door piano en viool. Ook in de scenografie gaat Rae Smith voor de minimal-aanpak met stoelen en tafels, en een beperkt aantal decorelementen en rekwisieten. Een zwarte backdrop wisselt zij af met enkele countrybeelden in zwart wit. Het sterke van deze musical is zeker dat het libretto de nummers van Bob Dylan versterken en vice versa.

Maar het verhaal wordt verteld door dokter Walker (Ferdie Roberts). Op het einde voelt het dan ook als een gemakkelijksoplossing aan dat hij vertelt hoe het uiteindelijk afloopt met de hoofdpersonages uit het verhaal. Het voelt aan als snel snel de zaak afronden om de voorstelling te kunnen laten afkloppen op twee uur en half inclusief pauze zodat rond tien uur het buigen kan beginnen.

Pas helemaal op het einde van *Girl from the north country* komen we te weten dat de weduwe Mrs. Neilsen (Rachel John die onder andere schittert in 'Went to See the Gypsy') in plaats van een erfenis opstrijken, arm zal blijven en eigenlijk nog geld verschuldigd is in plaats van ontvangen zal van haar overleden man. Ze draagt een kind van Nick in haar buik, maar zal hem op het einde verlaten en zelf haar toekomst tegemoet gaan. De zwangere Marianne kiest voor een relatie met Joe. De dominee Marlowe wordt ontmaskerd als een dief en het geld zal terug opgeëist worden. Mrs. Burke (Anna Jane Casey) rouwt met haar man (David Ganly) om hun overleden zoon Elias (Steffan Harri). Ze zullen noodgedwongen wat kleiner moeten gaan wonen en het stellen met minder nadat de man des huizes zijn bedrijf verloor tijdens de Grote Depressie. En Gene? Die gaat werken en inwonen bij Mr. Perry en hoopt zo zijn toekomst verzekerd te zien.

< Bert Hertogs >

Girl from the north country speelt nog t.e.m. 1 februari 2020 in Het Gielgud Theatre in Londen.

Songlist:

Sign On The Window (New Morning, 1970) Went To See The Gypsy (New Morning, 1970) Tight Connection To My Heart (Has Anyone Seen My Love?) (Empire Burlesque, 1979) Slow Train Coming (Slow Train Coming, 1979) License to Kill (Infidels, 1983) I Want You (Blonde On Blonde, 1966) Like A Rolling Stone (Highway 61 Revisited, 1965) Make You Feel My Love (Time Out of Mind, 1997) You Ain't Goin' Nowhere (The Basement Tapes, 1975) Jokerman (Infidels, 1983) Sweetheart Like You (Infidels, 1983) True Love Tends to Forget (Street-Legal, 1978) Girl From The North Country (The Freewheelin' Bob Dylan, 1963) Hurricane (Desire, 1976) Idiot Wind (Blood on the Tracks, 1975) Duquesne Whistle (Tempest, 2012) Señor (Tales of Yankee Power) (Street-Legal, 1978) Is Your Love in Vain? (Street-Legal, 1978) Forever Young (Planet Waves, 1974)

Deze recensie werd mede mogelijk dankzij Eurostar.

Wist je dat? ... je met Eurostar van Brussel naar Londen reist op amper 2 uur ... dat al kan vanaf 39 euro voor een enkele reis, als je een retourtje boekt. ... er tot 10 treinen per dag rijden tussen Brussel en Londen (in beide richtingen). ... Eurostar sinds 1994 al meer dan 180 miljoen reizigers vervoerd heeft.

... boeken kan vanaf 6 maanden voor einddatum van je reis.

... je met je Eurostarticket 2 museumtickets voor de prijs van 1 kan ontvangen in enkele musea tot 5 dagen na je vertrekdatum.

... de negen grootste musea in Londen (Tate Modern, Tate Britain, The National Gallery, National Portrait Gallery, The British Museum, Victoria and Albert Museum, The British Library, Science Museum en Royal Academy of Arts) daaraan meedoen.

Meer weten over Eurostar en het voordeelprogramma 2 for 1? Bezoek de site op eurostar.be